

opusdei.org

Něco se rodí na Ukrajině

Aliona je učitelka, je vdaná s Vadimem a mají dvě děti. Žijí v Kijevě. S nadšením popisují, jak poznali Opus Dei a jak chápou svou odpovědnost, aby Dílo bylo v jejich zemi známější.

21.10.2013

Důvěřovat v Boha... takový malý zázrak!

Začnu od začátku. Jmenuji se Aliona a mám čtyřicet let. Žiji se svou rodinou v Kijevě, hlavním městě

Ukrajiny. A... jsem šťastná! Je hodně lidí, kteří by to takto mohli říci? Ráda bych, aby každý cítil to, co já. Být šťastná.

Před deseti lety poznal náhodou můj manžel při mši jednoho člověka z Díla: hodně se spřátelili. Hodně se toho od svého přítele naučil a díky tomu jsme se s mým manželem Vadimem začali doma modlit; žít tak, že Bůh je vždy vedle nás, že nás miluje pro něco velkého.

Manžel začal dojíždět do Moskvy na setkání s lidmi z Díla. A tak se stalo, že z Moskvy sem začali jezdit další přátelé, také z Díla. Divila jsem se, jak ho naučili zbožnosti k Panně Marii, zlepšovat svůj charakter, růst ve ctnostech.

Když jsem viděla, jak se můj manžel mění, také jsem chtěla tuto pomoc. Hledala jsem duchovního vůdce. Následujícího měsíce přijel do Kijeva kněz z Opus Dei. Dohodli jsme se, že

najdu vhodné místo na duchovní cvičení a že přivedu své přítelkyně.

Brzy jsem si zamilovala ducha Opus Dei, hlavně po cestě do Moskvy do centra Jantar, kde jsem byla na duchovních cvičení. Nalezla jsem tam hodně lásky. Věnovali se mi tam a dostávala jsem právě to, co jsem potřebovala. I když tam byli ještě další účastnice, měla jsem pocit, že vše bylo organizované kvůli mně. Dojalo mě to. Našli si na mě čas a to, co dělali, jako by dělali kvůli mě.

Nemohla bych se také takto chovat, ptala jsem se sama sebe? V dílech svatého Josemaríi jsem nacházela odpověď na všechny mé otázky. Uběhl nějaký čas (Bůh má vždy čas). Pomalu mě připravoval, jako bych byla dítě.

Jsem pedagogická pracovnice a v té době jsem pracovala jako učitelka. Do tohoto povolání jsem zamilovaná. S využitím svých zkušeností jsme se

spolu s manželem rozhodli otevřít naše vlastní centrum pro malé děti. Začalo fungovat 15. srpna 2010. Nyní sníme o budoucí škole pro kluky a holky s kaplí - aby tam byl s námi ve svátosti Kristus -, a aby se o ně duchovně starali kněží z Díla. Modlíme se, abychom našli vhodné místo. Minulý rok jsme měli sedmdesát dětí: a za každým z nich jeho rodina, to znamená přátelství, sílu, dojmy, tj. život.

Když lidé vidí, že dáváš srdce do toho, co děláš, otevřou ti to své. Tak se i začali ptát, odkud se bere naše radost. A tehdy jsme jim vyprávěli o Bohu. A protože Bůh je moc dobrý, už máme čtyři školáky, kteří se dali pokřtít a několik rodin, které konvertovaly.

Boha také našla Nataša, matka dvou dětí. V září začala dávat katecheze v katedrále svatého Alexandra v Kijevě. (To ona mi pomohla s

napsáním tohoto článku.) Několik matek chodí se mnou na měsíční rekolekce: my sami to organizujeme.

Vadim začal dávat přednášky pro rodiče, mluví hlavně o ctnostech. A každý rok oslavujeme vánoce. Svatý Mikuláš a Tři králové nám pomáhají mluvit o Ježíši. Je úžasné, jak láska dokáže spojit katolíky, pravověrné, muslimy a židy: mezi našimi školáky jsou všechny tyto konfese.

Chci říci ještě něco, i když se jedná o známou pravdu: Bůh je věrný! Nikdy nám neodmítl pomoc: nikdy nám nechyběla jeho pomoc, jeho světlo. Proto jasně vidíme, že toto všechno je od Něho, je to jeho dílo. První léto, když rodiny odjely s dětmi na prázdniny, bylo velmi těžké. Práce nebyla téměř žádná a platba za nájem nemohla počkat. Vadim a já jsme se za to hodně modlili. Důvěřovali jsme v Boha.

Náhle se tu ukázala Taťána a nechala v naší školičce až do května svého syna. Náhodou musela zůstat v Kijevě tři dny. Pozdravily jsme se a objaly. Vyprávěla nám: Modlila jsem se k Duchu svatému a rozhodla jsem se vám pomoci. Pomyslela jsem si, že toto první léto musí být pro vás hodně tvrdé. Dala nám obálku: byla v ní částka, kterou jsme potřebovali.

Myslela jsem si, že tyto věci se stávají pouze opravdu svatým lidem. Četla jsem něco podobného v životopise svatého Josemaríi. Je třeba říci, že zde máme velkou zbožnost a lásku ke svatému Josemaríovi, je vždy mezi námi přítomen. Ale pravdou je, že tyto věci se také stávají lidem jako jsme my. Od té doby si uvědomujeme, že Boží pomoc nám nikdy nechybí.

Letos se vrátily děti do Kyjeva později, než jindy. Koncem srpna tu byly tři nebo čtyři děti. Neztrácela

jsem klid, vím, že Bůh je věrný. A před 10. zářím jsme byli všichni. Stále děkuji Bohu za to, co koná v mém životě, v našem životě.

Pracují s námi i naše děti, vyučují angličtinu a hudbu. Rodiče nás žádají, abychom otevřeli školy: je tu ještě hodně práce, mnoho plánu, snů... Nyní víme, že když pracujeme před Bohem, s Bohem a pro Boha, jde to.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/neco-se-rod-na-ukrajine/> (01.03.2026)